

Rättsfallssamlingen

Mål C-551/16

**J. Klein Schiphorst
mot**

Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen

(begäran om förhandsavgörande från Centrale Raad van Beroep)

”Begäran om förhandsavgörande – Social trygghet – Avtal mellan Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet – Samordning av systemen för social trygghet – Förordning (EG) nr 883/2004 – Artiklarna 7, 63 och 64 – Arbetslöshetsförmåner – Arbetslösa som reser till en annan medlemsstat – Bibehållen rätt till förmåner – Varaktighet”

Sammanfattning – Domstolens dom (första avdelningen) av den 21 mars 2018

Social trygghet — Migrerande arbetstagare — Arbetslöshet — Arbetslös som reser till en annan medlemsstat — Bibehållen rätt till förmåner — Tremånadersfrist — Förlängning — De nationella myndigheternas utrymme för skönsmässig bedömning — Gränser — Nationella bestämmelser enligt vilka den behöriga institutionen ska avslå en begäran om en sådan förlängning, såvitt inte institutionen i fråga bedömer att ett avslag på begäran skulle få orimliga följder — Tillåtet

(Europaparlamentets och rådets förordning nr 883/2004, artikel 64.1 c)

Artikel 64.1 c i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 883/2004 av den 29 april 2004 om samordning av de sociala trygghetssystemen ska tolkas så, att den inte utgör hinder för en nationell åtgärd, såsom den som är i fråga i det nationella målet, enligt vilken den behöriga institutionen som huvudregel ska avslå en begäran om förlängning av tremånadersperioden för export av arbetslöshetsförmåner, såvitt inte institutionen i fråga bedömer att ett avslag på begäran skulle få orimliga följder.

Det ska härvidlag erinras om att det inte inrättas ett gemensamt system för social trygghet genom nämnda förordning, utan de skilda nationella systemen får bestå. Förordningens enda syfte är att samordna systemen för att garantera att rätten till fri rörlighet för personer kan utövas effektivt. Att de skilda systemen får bestå ger upphov till olika krav gentemot olika institutioner i förhållande till vilka förmånmottagaren har direkta rättigheter med stöd av antingen enbart nationell rätt eller nationell rätt vid behov kompletterad av unionsrätten (se, för ett liknande resonemang, dom av den 19 september 2013, Brey, C-140/12, EU:C:2013:565, punkt 43, och dom av den 14 juni 2016, kommissionen/Förenade kungariket, C-308/14, EU:C:2016:436, punkt 67).

Det ska dessutom framhållas att domstolen redan under den tiden då förordning nr 1408/71 gällde slog fast att rätten till bibehållna arbetslöshetsförmåner under en tremånadersperiod bidrar till att säkerställa den fria rörligheten för arbetstagare (se, för ett liknande resonemang, dom av den 19 juni 1980, Testa m.fl., 41/79, 121/79 och 796/79, EU:C:1980:163, punkt 14). En sådan slutsats är

även tillämplig med avseende på förordning nr 883/2004, eftersom den utöver att säkerställa export av arbetslöshetsförmåner under en tremånadersperiod, möjliggör en förlängning av den perioden till högst sex månader.

Av detta följer att artikel 64.1 c i förordning nr 883/2004 endast innebär att export av arbetslöshetsförmåner säkerställs under en tremånadersperiod. Den gör det emellertid möjligt att i enlighet med nationell rätt förlänga den perioden till högst sex månader.

Vad beträffar de kriterier som ska vara uppfyllda för att den behöriga institutionen ska få förlänga perioden för export av arbetslöshetsförmåner till högst sex månader, framhåller domstolen följande. När den berörda medlemsstaten, såsom i förevarande fall, har utnyttjat den möjlighet som avses i artikel 64.1 c andra meningen i förordning nr 883/2004, ankommer det på den att, i avsaknad av fastställda kriterier i den förordningen, anta nationella bestämmelser som är förenliga med unionsrätten och som reglerar det utrymme för skönsmässig bedömning som tillkommer den behöriga institutionen. Härvidlag ska bland annat anges under vilka villkor som en förlängning av tremånadersperioden för export av arbetslöshetsförmåner till högst sex månader ska eller inte ska beviljas en arbetslös person som reser sig till en annan medlemsstat för att söka arbete där.

(se punkterna 44–46, 51 och 54 samt domslutet)